

ŠIKOVNÁ OPATROVATEĽKA
SI ZASLÚŽI VIAC... MUŽOV

PESTÚNKÁ
NA

ROZTRHANIE

LILY
GOLD

18+

IKAR

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Lily Gold
NANNY FOR THE NEIGHBORS

Copyright © 2021 by Lily Gold
All rights reserved.

Translation © 2025 by Jana Seichertová
Cover design © Yummy Book Covers
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0310-1

AUTORKINA POZNÁMKA

Tento lúboštný príbeh o háreme naruby obsahuje podrobné opisy sexuálnych hier medzi viacerými partnermi (nedajte sa oklamať chutným kresleným obrázkom na obálke knihy – je veľmi pikantná!).

Aj keď táto kniha je vcelku sladká a dúfam, že aj zábavná, dotýka sa niekoľkých citlivých tém. Ak sa chcete dozvedieť viac, prečítajte si úplný zoznam na mojej internetovej stránke:

<https://www.lilygoldauthor.com/content>

Zábavné čítanie!

BETH

„DORITI, ROBIŠ SI ZO MŇA SRANDU?!“ rozľahne sa ulicou podo mnou nahnevany výkrik. „VEĎ MOHLA ZOMRIEŤ!“

Pozriem von oknom a uvidím svojho suseda, ako sa prechádza pred našim domom a rozčúlene hovorí do telefónu. Keď sa silno potiahne za vlasy, veľké bicepsy pod košelou sa mu napnú. Vyzerá, akoby bojoval s nervovým zrútením.

Môj najlepší kamarát Benny sa mi nakloní cez plece, aby získal lepší výhľad. „Ježiši. Čo je to s ním?“

„Neviem,“ zamrmlam a prižmúrim oči proti slnku. „Takého rozčúleného som ho ešte nikdy nevidela.“

Benny si odfrkne. „Iste, lebo ho *tak dobre* poznáš. Hovorila si s tým chlapom vôbec niekedy? Vieš aspoň, ako sa volá?“

„Áno,“ urazene odvetím. „Jack.“ Som na štvrtom poschodí, a tak naňho pozerám zhora, ale Jackove široké plecia a žiarivé blond vlasy by som spoznala všade. „A poznám ho veľmi dobre,“ tvrdohlavo dodám. Benny si posmešne odfrkne a potom sa zasmaje.

Pravdepodobne si jeho posmech zaslúžim. Technicky som s Jackom hovorila len raz. Ale aj tak o ňom viem veľa.

Býva na piatom poschodí, v byte rovno nado mnou. Má dvoch neuveriteľne prítažlivých spolubývajúcich.

Kedykoľvek naňho narazím, pripadá mi sladký a trochu plachý. A určite som ho ešte nikdy nepočula kričať.

„PREČO SI NÁM TO NEPOVEDALA?“ Jackov nahnevany krik sa rozľahne popoludňajším vzduchom. Niekoľko holubov, prechádzajúcich sa po ulici, vyplašene vzlietne. „DORITI, ČO MÁME TERAZ ROBIŤ? ANI JEDEN NETUŠÍME, AKO SA MÁME O ŇU STARAŤ! Ja... haló? *Haló?*“ Pozrie na tmavý displej telefónu a potom si porazene sadne na schody budovy.

Prepletiem si prsty a zmocnia sa ma obavy. „Tuším sa stalo niečo naozaj zlé. Možno potrebuje pomoc.“

„Skvelé.“ Benny sa načiahne cezo mňa a odsunie západku na mojom okne. „Konečne máš zámienku na rozhovor s ním.“ Otvorí okno, ale chytím ho za plece a stiahnem späť.

„Čo to *robiš?*!“ zdesene zasyčím. „Nemôžem naňho kričať z okna! To je šialené!“

„Správne. Pozorovať ho mlčky z diaľky je oveľa normálnejšie.“ Benny sa zatvári zúfalo. „Preboha, toho chlapa špehuješ už dva roky. Tak sa s ním už konečne *porozprávaj*, Beth. Nie je to až také ťažké, ako si myslíš.“

Pretiahnem tvár. Jemu sa to hovorí ľahko. Benny je úžasný: vysoký, opálený, s hlavou plnou strapatých kučier a so svalnatými rukami, pokrytými pestrými tetovaniami. Nijaký muž ani žena mu nedokáže odolať a on si je toho dobre vedomý.

Na druhej strane ja som malá, taká bledá, že odrážam slnečné svetlo, a pokrytá toľkými pehami, že v lete sa mi všetky zlejú do jedinej veľkej škvrny. Vedľa Bennyho vyzerám ako anemický ryšavý škriatok. V nijakom prípade nevyjdem o poschodie vyššie a nezačnem flirtovať so svojím šialene sexi susedom. Celkom mi stačí obdivovať ho z diaľky.

Bennymu zrazu cinkne telefón. Vzdychnie si a pozrie na displej. „Dofrasa. Musím ísť.“

„Ďalšia schôdzka?“

Pokrúti hlavou. „Idem von s matkou a otcom. Čaká nás rodinná večera.“ Prevráti oči. „Jedno z ich nevlastných detí úspešne zvládlo svoj husľový koncert alebo niečo podobné.“

Usmejem sa, ale do šťastného výrazu sa musím nútiť. „Okej. Pozdrav za mňa Jane a Paula.“

Súcitne na mňa pozrie.

Jane a Paul sú moji bývalí pestúni a Bennyho adoptívni rodičia. Benny a ja sme sa spoznali, keď si nás oboch ako tínedžerov vzali do pestúnskej starostlivosti. Nechali si nás takmer rok; mňa potom poslali späť do detského domova a Bennyho si adoptovali.

S bývalými pestúnskymi rodinami zvyčajne nezostávam v kontakte – príliš to bolí –, ale Benny môj pokus ignorovať ho rázne odmietol. Teraz, po desiatich rokoch, sa zmenil z bývalého nevlastného súrodenca na môjho najlepšieho priateľa. Zo všetkých ľudí na svete mám najbližšie práve k nemu.

„Niečo ti poviem.“ Potľapká ma po chrbte, vstane a vopchá si kľúče do vrečka. „Kúpim ti pizzu, ak pozbieraš odvalu a porozprávaš sa s Jakom.“

„*Volá sa Jack*. A nechcem sa s ním rozprávať.“ Odhodlane sa obrátim k svojmu otvorenému notebooku. „Čaká ma práca.“

Benny si moju odpoveď nevšíma. „Ale prosím ťa. Páči sa ti odo dňa, čo si sa nastáhovala do tohto domu.“

„To nie je pravda. Dobre vieš, že zo zásady nerandím.“

„To ešte neznamená, že sa ti ten muž nemôže páčiť.“ Zdvihne svoj telefón. „Mám tvoje opité textové správy,

ktoré to dokazujú. Chceš, aby som ti ich prečítal? Sú poriadne trápne.“ Začne výhražne prechádzať naše textové vlákno. „*Keď som dnes večer vynášala smeti, uvidela som božského blondína,*“ nahlas prečíta. „*Je chutný. Srdiečkový emotikon.*“

Od prekvapenia mi padne sánka. „To som nenapísala.“

„Ale áno, napísala. Myslím, že v tú noc, keď si vypila šesť pohárov tequily a rozsypala hummus po celom koberci.“ Posunie text na displeji nižšie. „A dodala si: *,Prisabám, že výraznejšiu bradu som u muža ešte nikdy nevidela. Božemôj, je jednoducho dokonalý.*“ Chcem ho plesnúť, ale šikovne predou mnou uhne. „*Teda takmer dokonalý. Na zátylku má chutné materské znamienko v tvare ryby.*‘ Kryste, radšej nechcem *vedieť*, ako sa ti podarilo dostať k nemu dosť blízko, aby si videla jeho materské znamienka. Máš niekde skrytý ďalekohľad?“

Odstrčím ho od pracovného stola. „Nepovedal si, že musíš odísť? Tak sa nedaj zdržovať a pokojne choď.“

Zasmeje sa a vezme si kabát. „Áno, áno. Neskôr mi zavolaj, jasné? Veľa šťastia s hľadaním práce. Milujem ťa.“

„Zbohom!“ zavolám. Pošle mi vzdušný bozk a vyjde z bytu, pričom buchne dvermi. Keď sa Bennyho kroky rozlahnú po chodbe, klesnem do kancelárskeho kresla a zase sa obrátim k oknu. Jack ešte vždy sedí na schodoch pred budovou s hlavou v dlaniach. Moje obavy zosilnejú.

Bohužiaľ, Benny má pravdu. Jacka potajomky milujem od chvíle, keď som sa nasťahovala do tohto domu. Smutné na tom je, že zatiaľ som s ním hovorila len raz – v deň svojho nasťahovania. Snažila som sa natrepať dva obrovské kufre do výťahu a Jack ma zbadal, ako sa s nimi trápim. Zohol sa a zdvihol ich, akoby nevážili ani gram, a v jeho modrých očiach za hipsterskými okuliarmi sa objavil hanblivý pohľad. Hneď som sa doňho zabuchla.

Odvtedy sa na mňa zopár ráz usmial, kým sme čakali na výťah alebo si kontrolovali poštové schránky, ale tým sa naša vzájomná interakcia skončila. Podľa mňa ani nevie, ako sa volám.

Vtom Jack vstane, skloní hlavu a pomaly zamieri hore schodmi k vchodovým dverám. Dívam sa za ním, kým mi nezmizne z očí, potom si vzdychnem a zase sa sústredím na stránku ponúkajúcu voľné pracovné miesta, ktorú si prezerám už tri hodiny. Nesmiem sa zbytočne rozptyľovať.

Nezamestnaná som už takmer rok – od minulého leta, keď moja opatrovateľská agentúra skrachovala. Spočiatku som nebola príliš znepokojená; bola som si istá, že mám dosť veľké úspory, aby mi vydržali, kým si nájdem novú prácu. Londýn je plný pracovne zaneprázdnených rodičov. Opatrovateľka detí si tu určite nájde prácu raz dva, nie?

Jej hľadanie sa však ukázalo veľmi ťažké. Za posledný rok som sa uchádzala o vyše sto pracovných miest, ale celkom neúspešne. Minula som všetky úspory a potom aj povolené množstvo peňazí, ktoré som mohla čerpať nad rámec zostatku na účte. A teraz ma iba dva týždne delia od toho, aby som sa stala bezdomovkyňou. Pozriem na kopy účtov na rohu svojho pracovného stola. Rastie až nebezpečne rýchlo.

Žalúdok mi stiahne od úzkosti. Zhlboka sa nadých-
nem, v prehliadači otvorím novú kartu a napíšem ná-
zov ďalšej stránky s ponukami práce, aby som rozšírila
svoje možnosti vyhľadávania. V tejto chvíli som ochot-
ná vziať čokoľvek. Odvoz nebezpečného odpadu. Upra-
tovanie toaliet. Vypĺňanie online prieskumov. Som
načisto zúfalá.

Pätnásť minút neúnavne prezerám ponuky, keď ma vyruší klopanie na dvere. Zamračím sa a zdvihnem zrak od počítača.

Na moje dvere nikto nikdy neklope. Rada si udržiam odstup. Benny je v podstate môj jediný priateľ, a dal si vyrobiť vlastný kľúč, takže zvyčajne jednoducho vtrhne dnu.

„Bethany!“ ozve sa zvonku tiché volanie. „Hm, Bethany Ellisová? Si tam? Tu je Jack. Bývam nad tebou, v byte 5A.“

Znehybniem.

„Hm, možno nevieš, kto som,“ pokračuje hlasom, trochu stlmeným drevom, „ale ja a moji spolubývajúci sme sa dostali do menších problémov. Naozaj by sa nám zišla tvoja pomoc, ak si tam.“

BETH

Chvíľu tam meravo sedím a srdce mi bije v hrudi ako kladivo. Potom sa rýchlo pozviecham zo stoličky a vrhnem sa k zrkadlu. Bože. Vyzerám otrasne. V tričku mám dieru, mejkap sa mi rozmazal a moje červené kučery pripomínajú vrabčie hniezdo. Prehrabnem si ich prstami, ale dosiahnem iba to, že sa ešte viac rozstrapatia okolo mojej bledej tváre. Zahreším popod nos a rozhlíadnem sa okolo seba v nádeji, že uvidím nejakú sponu do vlasov. Napokon zbadám jednu pod pracovným stolom a vrhnem sa za ňou ako páľkar, snažiaci sa dostať na prvú métu. Bleskovo si stiahnem vlasy do strapateho drdolu a potom sa divým pohľadom obzerám po nejakom oblečení. Vedľa mojej postele leží kopa čistej bielizne, ktorú som sa neunúvala odložiť do skrine. Vezmem z nej pruhované letné šaty a čo najrýchlejšie si ich oblečiem.

Z chodby sa ozve ďalšie nesmelé klopanie a potom tlmená nadávka. Dofrasa. Chystá sa odísť. Vezmem si kľúče a vrhnem sa k predným dverám. Bleskovo ich odomknem a prudko otvorím. Jack sa už obrátil a vracia sa po chodbe do svojho bytu.

„Ahoj, prepáč!“ zavolám za ním. „Zdalo sa mi, že počujem niekoho klopať. Chcel si niečo?“

Zase sa obráti ku mne, tvár sa mu rozžiari a mne sa v žalúdku roztrepoce tisíc motýľích krídel.

Jack Insley vyzerá ešte lepšie, než si ho pamätám. Výrazné líčne kosti, hranatá brada a elektrizujúce modré oči, ktoré na mňa svietia spoza okuliarov s tmavým rámom. Blond vlasy má zžehené od toho, ako si ich prehrabol prstami, a na nohách má tenisky Converse s obrázkom Pac-Mana na boku. Celkovo pôsobí hravo a zároveň inteligentne.

A je bez košele.

Doriti, má *neuveriteľné* telo. Opálené a svalnaté, so širokými plecami, svalnatými rukami a plochým bruchom. Pozriem na tieň pod výraznými prsnými svalmi, potom sklznem očami po štíhlych brušných svaloch a sledujem písmeno V, ktorým pokračujú, skôr než zmiznú v džínsoch...

„Bethany Ellisová, však?“ spýta sa a vrhne ma späť do reality. Rýchlo zdvihnem zrak a pozriem mu do očí. Nervózne sa usmieva. „Dolu na vrátnici som videl tvoje letáky.“

Niekoľko sekúnd mi trvá, kým pochopím, o čom hovorí, a potom mi srdce sklamane klesne. Nespomína si na moje meno; iba si všimol leták, ktorý som pripevnila na informačnú tabuľu na prízemí. V poslednom akte zúfalstva som na nej zverejnila svoje údaje pre prípad, že niekto v budove potrebuje postrážiť dieťa.

Takže v tomto dome z diaľky špehujem jeho nájomníkov iba ja.

„Som Beth,“ zadychčane zo seba vyrazím. „A ty si Jack.“

„Áno,“ usmeje sa. „Pozri, asi to bude znieť čudne, ale vieš, ako sa upokojujú plačúce deti?“

Zarazene zažmurkám. „Hm. Áno?“

Od úľavy spustí plecيا. „Och, vďakabohu. Seb tvrdil, že to budeš vedieť. Neprekážalo by ti zájst' na chvíľu do môjho bytu?“

„Hm. Iste. Potrebuješ...“ Mávnem rukou na jeho hólú hrud'. „Hm... niečo? V skrini mám niekoľko veľkých tričiek, ktoré by ti mohli padnúť.“

Prečo mu ponúkam, aby sa zahalil? Čo je to so mnou?

Jack pozrie na seba a líca mu očervenejú. „Kriste. Prepáč. Celkom som na to zabudol. Len čo prideme hore, oblečiem si košelu.“ Krivo sa na mňa usmeje. „Viem, že to vyzerá ako nejaký trik, ale prisahám, že sa ťa ne snažím zbaliť. Naozaj potrebujem tvoju pomoc.“

Škoda. „Ale iste,“ ochotne vyhrknem a až príliš dôrazne prikývnm. „Rada ti pomôžem s čímkoľvek.“

„Ďakujem.“ Chytí ma za ruku, akoby sa bál, že ak bude čakať príliš dlho, mohla by som si to rozmyslieť. Vzápätí ma vytiahne z môjho bytu a ťahá ma po chodbe preč. Pozriem na jeho silné prsty, objímajúce mi zápästie.

„Jeden deň,“ zamrmle si popod nos. „Máme ju iba jeden deň, ale už mám pocit, že prichádzame o rozum.“ Otvorí dvere vedúce na schodisko a rozbehne sa hore schodmi.

Vlečiem sa za ním. „Koho máte len jeden deň?“ spýtam sa trochu zadychčane. „Dieťa?“

Pozrie na mňa kútikom oka a potom ma vtiahne do chodby na piatom poschodí. „Myslím, že bude ľahšie, keď ti to jednoducho ukážem,“ pochmúrne odvetí a ďalej ma vedie po chodbe. Zastavíme pred dvermi navlas rovnakými, ako sú moje, so znakmi *5A* vyrytými do dreva. Jack ich otvorí a hneď počujem žalostne plakať dieťa.

„Priviedol som ju!“ zavolá Jack. Plač ešte zosilnie.

„Vďakabohu,“ zamrmle niekto. „Už som si chcel roz-driapať uši.“

Jack ma odvedie dnu a ja sa rozhlíadnem okolo seba.

Ako prvé si všimnem, že jeho byt je oveľa krajší než môj skromný domov. Vybrala som si najlacnejšiu verziu bývania: malý jednoizbový byt s olupujúcimi sa tapetami a takmer bez okien. V luxusných bytoch, ktoré sa nachádzajú v tejto budove, som ešte nikdy nebola a tento je *úchvatný*, s odhaleným murivom a kovovými tónmi. Jedna stena je celá zo skla a ponúka nádherný výhľad na mesto. Obývačku zaplňajú police na knihy a kreslá, a na jednej stene visí televízor so širokou obrazovkou, umiestnený oproti dlhej čiernej koženej pohovke.

Na nej sedia dvaja muži: chlapík so zlatistou pleťou a atramentovočiernymi vlasmi a brunet v obleku. Hneď v nich spoznám Jackových neuveriteľne príťažlivých spolubývajúcich. Keď sa k nim priblížim, ani jeden na mňa nepozrie; obaja tvrdohlavo hľadia na niečo na konferenčnom stolíku. Sledujem ich pohľad a napokon zbadám zdroj celého toho hluku.

Na konferenčnom stolíku sedí dieťa, napchaté v sivej plastovej autosedačke. Dievčatko má pravdepodobne päť alebo šesť mesiacov. Je v malých ružových dupáčkách a ide si vykričať plúca.

Bez premýšľania zamierim cez izbu k nej. Bože, je *rozkošná!* Opálená pokožka, husté čierne vlasy a obrovské hnedé oči s dlhými mihalnicami. Líčka má buclaté ako každé malé dieťa a od kriku jej celkom zružovali.

„Och, ahoj, srdiečko,“ zašepkám. „Smiem sa jej dotknúť?“

„Prosím,“ ozve sa jeden muž. „Len ju *utíšte*.“

Siahnem do autosedačky a vyberiem ju z nej. Dieťa som nedržala v náručí už vyše roka. Dievčatko je také mäkké a malé, že ma takmer premôže dojatie. „Ach, zlatko. Nie si veľmi šťastná, hm?“ Obtriem sa lícom o jej. „Čo sa deje, zlatko?“

Utrápene na mňa pozrie a rúčkami si zakryje tvár.

„Pochybujem, že ti to povie,“ zatahne tmavovlasý muž. „Zatiaľ nebola veľmi zhovorčivá.“

Obrátim sa k nemu a snažím sa nezačervenat'. Nemyslím si, že som niekedy stretla muža, ktorý by vyžaroval toľko sexepílu ako tento. Leňoší na koženej pohovke, iba v džínsoch a hodvábnej košeli, ktorú sa ne-unúval pozapínať. Oči aj strapaté vlasy má ohromujúco čierne a na prstoch sa mu ligocú strieborné prstene.

„Ahoj, susedka,“ zašepká a usmeje sa. Jeho hlboký, sýty hlas vo mne hneď vyvolá predstavu rozpúšťajúcej sa čokolády. „Som rád, že ťa konečne spoznávam. Som Cyrus.“ Kývne hlavou na muža v obleku, ktorý sedí vedľa neho. „Toto je Sebastian.“

„Beth,“ pípnem.

Cyrusov úsmev sa rozšíri. „Och, viem, kto si,“ zamrmle a očami nenápadne sklzne z mojej tváre na moje boky.

Doriti. Flirtuje so mnou?

Dievčatko sa opäť rozplače. Odkiaľsem si a znovu na ňu pozriem. „To je okej, srdiečko,“ zašepkám a pohladkám ju po ramene. „Ako sa voláš, hm?“

„Camilla,“ odvetí Jack a podíde ku mne. Bohužiaľ, už si obliekol tričko. Tenká biela bavlna mu prilieha k tvrdej hrudi aj svalnatým rukám a zvyrazňuje jeho príťažlivú postavu. „Ale hovoríme jej Cami.“

„Cami. To je krásne meno.“ Pobožkám dieťa na líce. „Veľmi, veľmi pekné. Rovnako ako ty.“

Dievčatko pokrúti hlavou a nahnevane sa rozkričí. Potľapkám ju po zadočku a nahmatám jej plienku. Je trochu uvoľnená, ale chvalabohu prázdna. „Prebaliť ešte nepotrebuješ. Takže si hladná, cukríček?“

„Nakrmili sme ju pred desiatimi minútami,“ oznámi Jack.

„A odgrgla si?“

„Povracala Jackovi celý chrbát,“ prezradí mi Cyrus, pričom zo mňa nespustí pohľad. „Pravdaže, možno to bola iba reakcia na košeľu, ktorú mal na sebe. Vyzerala fakt nechutne.“

Cami sa trasie od plaču a udiera ma maličkými pästičkami. Srdce mi puká. „Och, zlatko. To je okej, len pokojne. Ššš. Ššš.“ Hojdám ju na svojom boku, túlim si ju k sebe a šúcham jej chrbátik. „Všetko je v poriadku.“

Jej plač už pomaly tichne. Pevne ju objímam a chlácholivo mrmlem, kým nárek nevystrieda tiché, žalostné fňukanie. „No vidíš,“ zašepkám dieťaťu. „Nie je to až také zlé, však? Všetko je okej.“ Utriem jej mokré líca. Nahnevane sa mi pritúli na hrud' a zaštikúta. „Nič jej nie je,“ oznámim chlapcom. „Potrebovala len trochu túlenia.“

Nikto nič nepovie. Zdvihnem zrak. Trojica na mňa vyvaľuje oči.

Zažmurkám. „Čo?“

„Je čarodejnica,“ hlesne Cyrus. „Dočerta. Plakala približne šesť hodín bez prestávky. Vravíš, že stačilo, aby sme ju *zdvihli*?“

Zamračím sa. „Neskúsili ste to? Jednoducho ste ju nechali plakať v autosedačke?“

Jack sa zatvári rozpačito. „Je to dieťa,“ povie. „Mysleli sme si, že všetky plačú, len keď chcú jesť, spať alebo vymeniť plienku. Ale to všetko sme vyskúšali a nefungovalo to.“

„Deti nie sú digitálne zvieratká tamagoči,“ vyčítavo podotknem. „Nestačí ich len nakrmiť, pozbierať po nich výkaly a potom si ich nevyšímať, kým nezahynú.“ Cami zamrnčí a vyšpúli pery. Pobožkám ju na vlasy. „Chúďatko. Všetci tí strašní muži si ťa nevyšímajú?“ Pozriem na autosedačku stojacu na stole. Je to konvertibilný mo-

del – s držadlom, ktoré sa dá zdvihnúť, a tým sa sedačka zmení na nosič. Čalúnenie je však tenké a pôsobí lacno. „Pravdepodobne plakala, lebo sa cítila nepohodlne. Prečo bola v tomto?“

„Tak nám ju odovzdali dnes ráno,“ vysvetlí Jack, stískajúci si ruky. „Chceli sme jej kúpiť nejaké veci, ale nevedeli sme, kde začať. Ešte vždy nemáme detskú postieľku ani nič podobné.“

Zase sa rozhlídnem po obývačke a všimnem si maličkosti, ktoré mi predtým unikli. Všade sa povalujú celkom nové detské veci. Vlhčené utierky. Balenie dupáčiek. Neotvorená taška s cumlíkmi. Vedľa drezu v kuchynke zbadám nádobu s dojčenskou výživou a na pulte vedľa nej malú plastovú odmerku.

Trochu zmäkнем. Nieкто sa zjavne ocitol v núdzovej situácii a na poslednú chvíľu hodil dieťa chlapcom na krk. Nemôžem im vyčítať, že nie sú pripravení. „Netuším, kto vás poveril opatrovaním dieťaťa, chlapci, ale musel byť zúfalý, nemyslíte?“ Pobožkám Cami na hlavu. Nôžkami ma slabo kopne do brucha a uprie na mňa obrovské oči. „Kto to bol? Sestra? Rodinná priateľka?“

Jack sa zatvári rozpačito. „Nie celkom.“

„Nie?“ Pohoďdám Cami v náručí. „Kde je jej matka?“

„Ona je... mimo hry,“ odvetí Cyrus po krátkom zaváhaní.

„Och. Tak teda otec? Mal vám ju poslať aspoň s jedným balením správnych plienok.“ Potľapkám Cami po zadočku. „Táto jej vôbec nesedí.“ Po minúte ticha zdvihnem zrak a zvedavo na nich pozriem. „Chlapci? Otec?“

Nikto mi neodpovie.

Zamračím sa. „Prepáčte, ale je to až taká ťažká otázka?“

Jack a Cyrus si vymenia významný pohľad. Sebastian stisne zuby, ale do očí mi nepozrie. Hľadím na ich previnilé tváre a po chrbte sa mi šíria zimomriavky. Niečo je zle. Vzpriamim sa a prísne sa spýtam: „Čie dieťa to je?“

Jack si vzdychne a prehrabne si vlasy. „Ak máme povedať pravdu, Beth, nie sme si celkom istí.“

BETH

Šok ma zasiahne ako blesk z jasného neba. Automaticky stisnem Cami pevnejšie a vykročím k predným dverám. „Prosím?!“ Môj hlas znie o oktávu vyššie než zvyčajne. „*Nie ste si istí?!*“

„Nie,“ zatiahne Cyrus. „Bohužiaľ, to vôbec netušíme.“

Hľadím naňho a myseľ sa mi krúti ako divá, ale on sa na mňa len usmieva, s tou svojou rozkošnou jamkou na líci.

Mám to ja šťastie. Konečne sa mi podarí zoznámiť s mojimi príťažlivými susedmi a vzápätí zistím, že to sú psychopati, ktorí unášajú deti.

„Prepáčte, ale vy ste *toto dieťa uniesli?*“ neveriaco sa spýtam.

Cyrusovi hned' zmizne z tváre úsmev.

Jack rozšíri oči a vykročí ku mne. „Nie! Nie! Určite patrí jednému z nás. Len... nevieme ktorému.“

Ďalší dvaja prikývnu, akoby to bolo celkom rozumné vysvetlenie, a nie *načisto šialené*.

„Chápem. Áno. Dobre.“ Pomaly sa od nich vzdialim a obrátim sa k dverám. „Zavolám políciu.“

„*Doriti,*“ zahreší Cyrus.

Jack vyskočí a postaví sa pred dvere, aby som nemohla odísť. „Prosím, nie! Dofrasa. Viem, že to vyzerá podozrivo, ale prisahám, že hovoríme pravdu.“

„Ustúp mi z cesty,“ prikážem mu trasúcim sa hlasom.
„Hned!“

Váhavo poslúchne a prstami si prehrabne strapaté blond vlasy. „Takto som si to nepredstavoval.“

„A čo si čakal?“ užasnem. „Že vojdem dnu, nájdem vás troch stáť tu s náhodným dieťaťom a poviem *dobre, to je v úplnom poriadku, pokojne si ho nechajte?*“

„Neklameme,“ presviedča ma Jack. „Otcom je určite jeden z nás.“

„Nuž, takmer určite,“ opraví ho Cyrus. „Všetky dátumy sedia.“ Posunie sa na pohovke a potľapká miesto vedľa seba. „Sadneš si, prosím, a dovoľíš nám, aby sme ti to vysvetlili?“

Tuho zažmúrim oči a zhlboka sa nadýchnem nosom. „*Nesadnem si,*“ odseknem. „Máte presne päť sekúnd na to, aby ste mi vysvetlili, prečo, dočerta, máte toto dieťa.“

Cyrus a Jack si vymenia bezmocný pohľad.

„To je dlhý príbeh,“ spustí Jack.

„Tak ho skráťte.“ Môj hlas znie tvrdo.

Zvyčajne takáto nie som. V skutočnosti som celkom hanblivá. Nemyslím si, že som sa niekedy vo svojom živote správala k skupine neznámych mužov vyslovene nezdvorilo, ale s bezpečnosťou detí sa nezahrávam.

Tretí muž vstane. Sebastian. Keď sa obráti ku mne a pozrie mi do očí, srdce sa mi rozbúcha rýchlejšie.

Vyzerá... nebezpečne. Všetko na ňom je ostré a hranaťé. Na sebe má tmavosivý oblek, snehobielu košeľu a bezchybne uviazanú tenkú kravatu. Hnedé vlasy s medeným nádychom má úhľadne učesané, svetlosivé oči studené ako oceľ, a tvár tvrdú, akoby ju vysekali z kameňa.

Jediné, čo zjemňuje jeho výraz, sú ústa. Keď však podíde ku konferenčnému stolíku a položí ruku na autosedačku, trochu ich skríví, takže jeho plné, ružové pery pôsobia takmer urazene.